

NOVOROČNÍ PŘÍBĚH

František Machara

Copyright © František Machara
2020

Dnes je úterý, je Silvestr, poslední den v roce, blíží se půlnoc a já sedím s pár kamarády v malém Tequila baru v naší ulici. Nemám rád takové ty okázalé oslavy konce roku s pompézní atmosférou se spoustou lidí v nabitých sálech, kde není slyšet ani vlastní slovo, s živou hudbou a naplánovaným programem a společným odpočítáváním posledních vteřin těsně před půlnocí. Jsem raději v menší společnosti svých známých a přátel, povídáme si, hrajeme bowling, kulečnick nebo karty, bavíme se, a o tom, že přešla půlnoc v Nový rok ani kolikrát nevíme. Den jako každý jiný, co vlastně máme slavit, že je nám zase o rok více? Letos mi bude čtyřicet, to bude malý důvod k oslavě, ale až za dva měsíce, koncem února. Teď jsem tady mezi kamarády, co to mají tak stejně jako já. Nemají rodiny, žádné manželky ani děti, jsou všichni také single, jako já. Někteří mají s sebou svoji přítelkyni nebo kamarádku, já mám s sebou jen svého psa, kterého jsem nechtěl nechat doma samotného. Leží tady klidně pod stolem v rohu baru, vedle misky s vodou, sleduje pozorně co se děje kolem, občas zavře oči a předstírá spánek. Je to belgický ovčák a jmenuje se Rocky. Je to vynikající stopař, hlídač a služební pes, jsme spolu stále, ve dne v noci, bydlí se mnou v mém malém bytě na Manhattanu, ve starém domě na rohu Columbus Avenue a West 87th Street v New York City, nedaleko Central Parku. Pracuje se mnou v mé profesi, jsem totiž soukromý detektiv a spolupracuji také s místní policií při pátrání, když mne požádají. Jmenuji se Michael Jones, ale říkají mi Micky.

Tak se nám Silvestr přehoupl do Nového roku, roku 1992. Jen jsme si připili s kamarády a známými u stolu na zdraví a poté pokračovali dále v hraní našich her. Kolem jedné hodiny po půlnoci jsme se začali rozcházet. Rozloučil jsem se s kamarády, vzal jsem Rockyho a vykročil k domovu. Bylo to jen kousek od Tequila baru, odkud jsem právě vyšel. Cestou potkáváme skupinky a páry opozdílů, vracejících se také z oslav Nového roku. Právě míjíme West 92nd Street, která končí právě v naší Columbus Avenue. Náhle spatřím na rohu svoji sestru Annie. Bydlí kousek odtud, v té West 92nd Street, v malém bytě v přízemí starého domu, naproti parkovišti Champion Parking. Přichází ke mně a vidím na ní, že něco není v pořádku, má v očích slzy a celá se třese. Zimou to ale nebude, navzdory tomu, že je prvního ledna, je celkem teplo, kolem 10 stupňů nad nulou. Annie bydlí sama a pracuje v nedalekém knihkupectví, které vlastní spolu se svou kamarádkou Betty Harrisovou, je to spíše taková zásilková služba, přijímají objednávky, nakupují knihy a ty pak rozesílají doručovací službou svým zákazníkům. Annie je třicet šest let. Před pár lety měla jednoho přítele, jmenoval se Carl Bricks, myslela si tenkrát, že je to vážná známost, ale nakonec se z něj vyklubal lhář, násilník, gambler a povaleč bez práce, který se nechává vyživovat. Rozešli se a tak Annie zůstala sama, má to asi tak jako já, je také single.

Teď tady stojí přede mnou, celá se třese a stěží může mluvit, jak se zajímá vzrušením. Micku, stalo se něco hrozného, povídá a opře se mi o rameno. Co se Ti stalo Annie, ptám se, ale ona pláče a vzlyká čím dál více. Víš co, povídám, pojď se mnou ke mně a všechno mi v klidu povíš. Přešli jsme pár bloků a již míříme ke dveřím našeho domu. Odemykám a vcházíme chodbou ke schodišti, stoupáme do

prvního patra, už jsme u dveří mého bytu, vedle dveří je chromová cedulka s nápisem: Michael Jones, Private Investigation. Odemkám a jdeme dovnitř. Rocky se rozběhl a lehl si na své oblíbené místo v obývacím pokoji, vedle pohovky u okna. My s Annie jdeme do malé kuchyňky, Annie se posadila ke stolu, já nalévám oběma trochu whisky a sedám si také ke stolu. Ještě si zapálím cigaretu a nabídnu také jednu sestře. Vzala si a já jsem jí připálil. Dali jsme si trochu whisky, připili jsme si na zdraví a štěstí, a chvíli jen tak seděli. Štěstí, to hlavně asi budeme potřebovat, pomyslel jsem si. Vzal jsem Annie za ruku a pohladil ji. Bylo vidět, že už se trochu uklidnila, ale nechtěl jsem na ni naléhat, čekal jsem, až se rozpovídá sama. Po chvíli se najednou vzpřímila, zadívala se mi do očí a začala vyprávět.

Víš Micku, původně jsem chtěla jít s kamarádkou Betty někam do města, do nějaké restaurace nebo do baru, ale odpoledne mi volala, že jí není dobře, tak jsem nakonec zůstala sama doma. Udělala jsem si pár chlebiček, otevřela si láhev vína, seděla a sledovala program v televizi. Asi tak kolem desáté hodiny večer zazvonil telefon. Říkala jsem si, kdo to může volat, ale nechala jsem to zvonit a nebrala jsem to. Za chvíli telefon ztichl a já jsem dál seděla, popíjela, pojídala dobrotu a sledovala televizi. Blížila se půlnoc, venku začaly střílet rachejtle, ozývaly se rány, jedna za druhou, z oken okolních domů se rozléhal zpěv podnapilých sousedů, slavicích příchod Nového roku, těch, co zůstali slavit doma a nešli do barů a restaurací. Vstala jsem z pohovky a vyhlédla oknem ven do ulice.

Najednou se ozve další rána, spíše takové skřípání, ale to nebylo nikde z venku, to někdo vyrazil dveře mého bytu. Využil asi toho hluku a zmatku kolem a doufal, že tím zamaskuje rámus, který způsobil rozbitím zámku u dveří. Co teď, pomyslela jsem si, je to nějaký zloděj, nebo násilník? Rychle jsem potichu přešla ke skřínce vedle pohovky a ze zásuvky vzala svůj malý revolver, natáhla jej a sedla jsem si vedle pohovky na zem. Najednou se ve dveřích do pokoje objevil nějaký chlap. Byl celý v černém, na hlavě měl černou kuklu a v ruce držel železnou tyč, páčidlo, s kterým před chvílí vypáčil dveře mého bytu. Rozhlížel se kolem, já jsem seděla potichu v přítmí vedle pohovky, celý pokoj osvětlovala pouze televize. Najednou mne asi spatřil a už se na mne chystal vrhnout a udeřit tou železnou tyčí. Nečekala jsem na nic, a střelila jsem po něm. Jen zaúpěl a pak se sesunul k zemi. Nehýbal se, byl asi mrtvý.

Dobrych deset minut jsem tam tak seděla na zemi vedle pohovky a naslouchala, jestli v bytě není ještě někdo další, ale nebylo slyšet nic, jen z ulice se stále ještě ozývaly rachejtle, jak lidé vítali Nový rok. Snad nikdo ze sousedů neslyšel ten výstřel, sousedé z prvního patra byli pryč, jedni odjížděli ke své rodině někam do Chicaga už na svátky a druzí jezdili lyžovat až do Colorada také na celé svátky a vraceli se vždy až po Novém roce. Třásla jsem se strachy a skoro se mi udělalo zle až na zvracení. Nikdy jsem nikoho nezabila, ani jsem ze svého revolveru nikdy nestřílela, měla jsem jej jen kvůli vlastní bezpečnosti, k sebeobraně, jak jsi mi doporučil ty Micku. Trochu jsem se uklidnila, vstala a uložila revolver zpátky do zásuvky ve skřínce. Pomalu jsem kráčela ke dveřím z pokoje na chodbu, naslouchala a opatrně

přešla ke dveřím od bytu. Byly zavřené, ale zámek s bezpečnostním řetízkiem byl poškozený. Co teď, pomyslela jsem si, mám zavolat na policii a ohlásit vloupání, ale co ten mrtvý tady, raději se poradím s Mickem, rozhodla jsem se. Na toho mrtvého chlapa jsem se nemohla ani podívat, hned se mi zvedal žaludek. Dala jsem si drink, zapálila si cigaretu a trochu se uklidnila. Zavolám Mickovi, napadlo mne, ale vzápětí jsem to zavrhla, nebudu nikam volat, kdyby někdo náhodou slyšel ten výstřel, policie bude určitě kontrolovat výpisy telefonních hovorů, a nechci do toho zatahovat nikoho, pokud se s tebou neporadím. Zajdu za Mickem domů, řekla jsem si, je to odtud kousek, za deset minut jsem tam, ale bude vůbec doma? Co když je někde ve městě a slaví. Pak mne napadlo, že vlastně chodíš nejčastěji jen do toho Tequila baru na Columbus Avenue. Nepůjdu tam za tebou, ale zkusím štěstí a počkám na rohu ulice, jestli tě nepotkám. A měla jsem štěstí, chvílku po jedné hodině po půlnoci jsem vyšla z bytu a procházela se sem a tam na rohu ulice, ten čerstvý lednový vzduch mi udělal dobře. Za chvíli jsem tě uviděla Micku, jak jdeš ulicí s Rockym k domovu.

Teď tady spolu sedíme, popijíme whisky a kouříme. Přemýšlím co dál, Annie už není tak vyděšená jako před půlhodinou, stále má ale ústa zkrivená bolestí v srdci a její tmavé oči jsou uplakané, až je mi jí líto. Ze zkušeností z mé a policejní práce vím, že žádný takový případ není jednoduchý, vždy se hledají nějaké souvislosti mezi střelcem a zastřeleným. Za normálních okolností bych poradil každému v takové situaci ohlásit to policii, povědět všechno po pravdě, jak se to stalo, spolupracovat a dát k dispozici všechny důkazy, týkající se toho případu. Teď je to ale trochu jiné, týká se to mojí blízké osoby, mojí jediné sestry Annie. Musím jí nějak pomoci, ale jak na to? Ve své praxi se zabývám většinou pátráním po osobách, nevěrných manželech a manželkách, nezvěstných příbuzných, podvodnících, neplatičích výživného, menších zlodějích a kapsářích, a tak podobně. V případech policejních vyšetřování pomáhám se svým psem pátrat po stopách u násilných trestních činů, bankovních loupežích, únosech a podobně. Tohle je něco jiného. Horečně přemýšlím, jak co nejlépe vyřešit tento případ a ochránit moji Annie od případných problémů. Nejdříve musím zjistit totožnost toho mrtvého chlapa. Řekl jsem Annie, aby tady počkala a ničeho se nebála, nechám tady i Rockyho. Vzal jsem si klíče od bytu Annie, ikdyž je kvůli vypáčeným dveřím asi potřebovat nebudu, vyšel jsem z bytu a zamkl za sebou. Sešel jsem po schodech dolů a hlavním vchodem vyšel ven na ulici.

Přešel jsem na druhou stranu ulice a pokračoval směrem k severu, kolem pěti bloků. Na rohu West 92nd Street jsem zabočil vlevo, asi po sto metrech jsem stál před domem, ve kterém Annie bydlela. Chvilku jsem jen tak postával na druhé straně naproti domu a pozoroval, co se děje kolem. Kousek dál od místa kde jsem postával, byl vjezd do podzemního nonstop parkoviště Champion Parking. Na ulici nebyl nikde nikdo, okna v okolních domech byla většinou potemnělá, jen tu a tam bylo vidět namodralé světlo od televizoru. Dům Annie byl ale celý ponořen do tmy, buď bydlíci již spali, byli ještě někde na oslavách, nebo na návštěvách příbuzných o svátcích. Přešel jsem na druhou stranu ulice a šel k hlavnímu vchodu do bytu Annie. Byl to

takový starší dům, úzký čtyřpatrový, ve sníženém přízemí byl jen jeden byt, po schodech se pak vcházelo k hlavnímu vchodu do domu. Byt Annie byl ten dole v přízemí. Na chvíli jsem se opět zastavil a naslouchal, nic jsem neslyšel, z ostatních bytů v domě nebylo také nic slyšet. Navlékl jsem si tenké elastické rukavice, nohou jsem pomalu otevřel vypáčené dveře a vstoupil do chodby. V levé ruce jsem měl malou baterku, v pravé jsem měl svoji služební pistoli, nabitou a nataženou, připravenou ke střelbě. Nohou jsem opět zavřel za sebou dveře a pomalu šel chodbou dále ke dveřím do obývacího pokoje. Každou chvíli jsem se zastavil a naslouchal, všude bylo ticho, až zlověstné ticho. Baterkou jsem ani nemusel svítit, dopadalo sem oknem do pokoje dostatečně dosti světla z pouličního osvětlení z ulice, od osvětleného vchodu podzemního parkoviště. Vešel jsem do pokoje a rozhlédl se. Na zemi před pohovkou jsem v přítmí zahlédl siluetu ležícího mrtvého muže, vedle něj ležela železná tyč. Zajistil a schoval jsem pistoli do pouzdra v podpaží, sehnul se k mrtvému a pokoušel se sundat z jeho hlavy tu černou vlněnou kuklu. Podařilo se mi kuklu stáhnout, baterkou jsem posvítil na jeho obličej, málem jsem dostal šok.

To je přece Carl, ten bývalý přítel Annie, Carl Bricks. Co ten tady proboha hledal? Peníze, nebo chtěl Annie nějak ublížit? Teď už je to jedno, je mrtvý, a to je velký problém, protože už to není jen nějaký lupič, co se někam náhodně vloupal, je to bývalý partner Annie, a to doslova mění situaci. Tak už je asi jasné, kdo to včera večer Annie volal, byl to zřejmě Carl, a chtěl zjistit, jestli je Annie doma. Když telefon nezvedala, myslel si, že není doma a šel se tedy do jejího bytu vloupat. Co tady ale hledal? Pokud vím, Annie si nikdy nepotrpěla na nějaké drahé věci, šperky, drahé oblečení, kožešiny, značkové kabelky a tak. Peníze jí šly na účet a platila všude jen bankovní kartou, tak nevím, co by tady našel. Prohledal jsem opatrně jeho kapsy u černé kožené bundy, co měl na sobě, všechno co jsem našel, doklady, lístek od pokladny v baru, jízdenku z vlaku, klíče od bytu, prostě všechno co mněl po kapsách, všechno jsem vzal a zabalil do papírového kapesníku, co jsem přinesl z kuchyně, a vsunul do kapsy svého kabátu. Ještě jsem zkontroloval jeho krk, měl tam řetízek z přívěskem, strhl jsem jej, přidal také do kapesníku a vložil zpátky do kapsy. Prohlédl jsem si jeho střelné zranění, Annie se trefila přímo do srdce, Carl musel být okamžitě mrtvý, ani moc nekrvácel, srdce se zastavilo okamžitě. Veškerá krev vytékající ze střelné rány se vsákla do spodního prádla, košile a teplého svetru, co mněl pod koženou bundou. Vzal jsem široký, asi dvoumetrový koberec, co měla Annie v chodbě od dveří do bytu, položil jej vedle těla a pak tělo i s železnou tyčí do koberce zabalil. Z kuchyně jsem přinesl svitek lepicí pásky a celý ten balík kolem dokola pečlivě obalil. Poté jsem jej zatáhl přes chodbu do koupelny na druhém konci, položil vedle vany, zavřel a zamkl dveře. V pokoji ve skříňce jsem vzal ze zásuvky Annie revolver a strčil ho do kapsy kabátu. Šel jsem chodbou k hlavním dveřím, otevřel je, vyšel ven a zavřel za sebou.

Prošel jsem ulicí na roh, zahrnul vpravo a šel zpátky po Columbus Avenue ke svému bytu na West 87th Street. U třetího bloku jsem odbočil z chodníku k nedalekým

kontejnerům na odpadky. Z kapsy jsem vyndal věci zabalené do kapesníku a vhodil do kontejneru. Do vedlejšího kontejneru jsem vhodil gumové rukavice, které jsem si právě stáhl z dlaní. Šel jsem zpátky na chodník a pokračoval domů. Cestou jsem potkal už jen pár opilců, co se vraceli odněkud z oslavy. Bylo něco po třetí hodině ráno, vešel jsem k našemu domu, odemkl a po schodech vyšel ke svému bytu v prvním patře. Odemkl a vešel jsem dovnitř, dveře zavřel a zamkl. Annie na mne netrpělivě čekala, seděla v obývacím pokoji, Rocky ležel u jejích nohou a podřimoval. Měla sis lehnout a vyspat se, povídám jí. Ona, že by stejně neusnula, pořád se jí vrací ten moment, když zastřelila toho chlapa. To ještě neví, koho to vlastně zastřelila. Mám jí to říct?, ptal jsem se sám sebe v duchu, a vzápětí si sám odpověděl, nic jí říkat nebudu, jen by se tím ještě více trápila. Bude to tak lepší, pomyslel jsem si. Jen jsem Annie pověděl, jak jsem to tělo zabalil do koberce, odtáhl z pokoje a zamkl do koupelny. Zítra se o to postarám, budeš bydlet pár dnů u mě tady, utěšoval jsem ji. Já budu spát tady na pohovce, ty půjdeš do ložnice. Dneska už nic nevyřídím, je Nový rok, ale zítra zavolám zámečníka a nechám zámek a dveře od tvého bytu spravit. Ještě dnes večer tam zajedu autem a uklidím tu mrtvolu. Vezmu ti z bytu nějaké věci, co budeš potřebovat. Vyndal jsem z kapsy revolver, ze zásobníku vyndal prázdnou nábojnici a položil jej na skříňku vedle pohovky. Nábojnice se zítra také zbavím. Vysvlékl jsem kabát, šel do koupelny, dal si sprchu a převlékl se do čistého prádla. Prádlo co jsem vysvlékl, dal do pračky prát. Annie si také dala sprchu, poté si šla lehnout do ložnice. Popřál jsem jí dobrou noc a šel si lehnout na pohovku do obývacího pokoje. Dlouho jsem nemohl usnout, přemýšlel jsem, jak to udělám, kam tělo mrtvého Carla zavezu. Po chvíli jsem přestal přemýšlet, párkrát jsem zívnu a hned nato usnul.

Vzbudil jsem se po deváté hodině, Annie už byla také vzhůru a něco kuchtila v kuchyni. Rocky ležel na svém místě vedle pohovky u okna. Nahlédl jsem do kuchyně a pozdravil Annie, dobré ráno, odpověděla a usmála se, bylo poznat, že už se trochu uklidnila. Připravila nám oběma lehkou snídani, pár toastů s máslem a kávu. Převlékl jsem se v koupelně a šel se nasnídat. Seděli jsme mlčky s Annie u stolu v kuchyni, posnídali a popíjeli kávu. Zeptal jsem se Annie, co jí mám z jejího bytu přinést, řekla jen, že má v koupelně malou tašku s kosmetikou, pastu a kartáček na zuby, v pokoji ať jí vezmu ze skříně pyžamo a pár triček, nějaké kalhoty a pár kousků spodního prádla. Ve skříni že má velkou cestovní tašku, tam ať to všechno dám a vezmu s sebou. Ve skřínce u okna v pokoji ještě ať vezmu její kabelku s doklady. Řekl jsem dobrá, a že tam zajedu raději ještě před polednem, tělo pak odvezu až večer, až se setmí. Zapálil jsem si cigaretu a nabídl také Annie. Vzala si a pak jsme chvíli jen tak seděli a pokuřovali. To bude dobré, povídám jí, všechno zařídím, neboj se Annie. Já vím Micku, ale také vím, jak moc riskuješ kvůli mně, vždyť můžeš přijít o licenci a dostat se do konfliktu s policií. Ikdyž máš u policie známosti a dobré jméno, není to jen tak, správně jsme to měli ohlásit, to víš přece sám nejlépe. Víš, odpověděl jsem, ale když jsme to neudělali hned, teď už to musíme zvládnout jinak. Možná budu večer potřebovat pomoc Annie, alespoň hlídat z auta u tvého bytu, až budu to tělo přenášet do svého auta. Annie řekla,

samozřejmě, počítám s tím Micku. Dokouřil jsem a šel se obléknout, že tedy zajedu Annie pro její věci. Annie řekla dobrá, a začala sklízet ze stolu po snídani. Bylo po desáté hodině.

Než jsem odešel, řekl jsem Annie, ať nechystá nic k jídlu, že si zajdeme na oběd odpoledne do restaurace, stejně jsme pozdě snídali. Usmála se, a řekla dobrá, ale zvu tě já Micku. Usmál jsem se také, odemkl a otevřel dveře z bytu, vykročil na chodbu a zavřel za sebou. Sešel jsem po schodech dolů, chodbou prošel k hlavnímu vchodu a vyšel ven na ulici. Před domem vždy parkuji své auto, je to tmavozelený Jeep Grand Cherokee, velké SUV, prostorné a spolehlivé, ve městě trochu žrout, ale jinak nemá chybu. Nasedl jsem, nastartoval a jel směrem k bytu Annie, na West 92nd Street. Ta ulice je od západu jednosměrná, zahrnul jsem tudíž vlevo o ulici dříve a jel po West 91st Street a po Amsterdam Avenue objížděl celý jeden blok, že se do West 92nd Street vrátím z druhé strany. Těsně před křižovatkou, na konci té Amsterdam Avenue se asi něco stalo, byly tam tři policejní vozy, několik policistů postávalo před malým obchodem, nějaké klenotnictví, kolem byla natažena policejní páska. Bylo to hned naproti velkému baptistického kostela. Pokračoval jsem dále a na křižovatce zabočil vpravo, do West 92nd Street. Zastavil jsem vlevo, kousek od bytu Annie, a vystoupil z auta. Před domem Annie parkovala svého miláčka, byl to bílý Volkswagen Golf. V noci, když jsem tady byl, jsem si ničeho nevšiml, teď ale vidím, že s tím autem Annie není něco v pořádku, zdá se mi, že dveře od kufru jsou nějaké nedovřené, zpod dveří visí kousek nějaké látky nebo co. Přistoupím blíže, zkusím dveře otevřít, a opravdu, jsou trochu pootevřené. Otevřu tedy dveře úplně a jako bych dostal železnou tyčičku po hlavě. V kufru auta leží velká kožená taška, je pootevřená, a plná všelijakých diamantových náhrdelníků, zlatých přívěsků, drahých hodinek, prstenů, náušnic a klovů čeho všeho ještě. Také pár bankovek, dobré dva, tři tisíce dolarů. Že by to bylo to klenotnictví na Amsterdam Avenue?

Tak už asi vím, co Carl chtěl v bytě Annie, hledal klíče od auta, aby s ním odjel. Annie měla takový zlovyk, zapomínala zamknout auto, jen vzala klíče, vystoupila a zabouchla dveře. Parkovala přímo před svým bytem a oknem z kuchyně i z obývacího pokoje na své auto viděla, tak jej mohla vždy zkontrolovat, jestli je tam. Carl to asi věděl. Zřejmě někde vyloupil nějaké zlatnictví a lup si ukryl do jejího auta, s kterým chtěl pak odjet. Jak dal tašku ve spěchu do kufru, nevšiml si, že jedno ucho té tašky brání v dověření dveří, proto byly ty dveře nedovřené. Opatrně jsem se rozhlédl kolem dokola, všude byl klid, všichni ještě asi dospávali včerejší dlouhou noc, jen na druhé straně ulice se prochází starší paní s pejskem na vodítku, za moment zmizí za rohem ulice. Navlékl jsem si opět rukavice, vzal tašku z kufru auta a zavřel dveře, tentokrát docela. Tašku jsem přenesl ke svému autu, dal ji do kufru, zavřel a zamkl. Poté jsem šel k bytu Annie, opatrně otevřel dveře a naslouchal, nic jsem neslyšel, všude bylo ticho. Vstoupil jsem do chodby a zavřel za sebou dveře. V obývacím pokoji jsem posbíral věci, co chtěla Annie, naházela je do velké cestovní tašky ze skříně, dal tam také kabelku s doklady. Klíče od auta Annie jsem dal do kapsy svého kabátu. Poté šel na chodbu, odemkl koupelnu a vzal ze stolku pod

umyvadle s kosmetikou, z poličky pod zrcadlem pastu a kartáček na zuby. Tělo mrtvého Carla zabalené v koberci bylo na svém místě, jak jinak také. Vyšel jsem na chodbu, zavřel a zamkl dveře od koupelny. Přešel jsem chodbou ke dveřím od bytu, otevřel, vyšel ven a zavřel za sebou. Cestou ke svému autu jsem si sundal rukavice a schoval je do kapsy kabátu. Ještě jsem zamknul auto Annie klíčky, co jsem měl v kapse a pokračoval ke svému Jeepu.

Právě odemykám auto a chystám se nasednout, když slyším, Ahoj Micku, je Annie doma? Trhnul jsem sebou a otočím se. To byla Betty Harrisová, kamarádka a spolupracovnice Annie. Ahoj Betty, povídám trochu třesoucím se hlasem, Annie je u mne doma, v noci přišla za mnou domů, že jí bylo samotné smutno, řekl jsem jí, ať je pár dní u mne, teď jsem jí byl pro pár věcí u ní v bytě. Pojd', pojed' se mnou ke mně za ní, řekl jsem a dal tašku dozadu na sedadlo. Betty řekla, dobrá, a nastoupila do auta za mnou. Vyjeli jsme od chodníku a na rohu ulice zahnuli vpravo na Columbus Avenue. V tu chvíli začalo drobně pršet. Přijíždíme k mému domu a parkujeme. Vystupujeme z auta, беру tašku pro Annie, zavírám a zamykám auto. Jdeme s Betty k hlavnímu vchodu, právě odemykám dveře a chystáme se vstoupit, když náhle před domem zastaví policejní auto. Z něj vystupuje můj známý od policie, detektiv, poručík Frank Brown. Ahoj Micku, volá na mne, to jsem rád, že jsem tě zastihl, mohl bys prosím na chvíli se mnou? A vem s sebou i Rockyho, máme pro vás nějakou práci. Začalo pršet trochu více, řekl jsem, určitě, jen že doprovodím Betty ke mně domů a hned s Rockyem přijdeme. Lišácky na mne mrknul, že chápe, a že počká v autě. Vyšli jsme s Betty nahoru k mému bytu, odemkl jsem a vešli jsme dovnitř. Ahoj Annie, zavola jsem, hádej, koho ti vedu? Annie vykoukla z obývacího pokoje a zavýskla radostí, Ahoj Betty, a šla jí naproti. Objali se, Annie se na mne podívala přes rameno Betty, lehce jsem naznačil prstem na ústa jako že nic, ať mlčí a nic Betty neříká. Tak dobrá, já se brzy vrátím, pak bychom mohli zajít někam na oběd, řekl jsem, dal jsem Annie její tašku a klíče od auta. Obě šli do obývacího pokoje a začaly vybalovat věci z tašky.

Vzal jsem Rockyho, ze skříňky na chodbě pár nových gumových rukavic, ty použité jsem vyndal z kapsy a vhodil je do odpadkového koše v kuchyni. Vyšli jsme z bytu, sešli po schodech dolů a ven na ulici. Pršelo čím dál více. Nastoupili jsme do policejního auta a rozjeli se tou samou cestou, kudy jsem už dneska jednou jel. Cestou mi Frank krátce pověděl, co se stalo. Někdy kolem desáté dopoledne ohlásil kolemjdoucí na ulici Amsterdam Avenue, že jsou dveře malého klenotnictví asi vypáčené. Zavola na okrsek, přijela tam hlídka a zjistila, že došlo ke vloupání. Zavolali mne, to víš, moc se mi to nehodilo, byli jsme včera s partou známých na takové větší akci, slavili jsme až do rána, domů jsme přišli se ženou něco po čtvrté hodině ráno, moc jsem toho nenaspal. Podle toho provedení té loupeže to nebyl žádný profesionál, byl nejspíš sám, rozbil pár vitrín, posbíral klenoty, hodinky a také vypáčil pokladnu a sebral nějakou hotovost. Už jsme kontaktovali majitele obchodu, je to nějaký začínající podnikatel, Marco Agostino, Ital, nedávno obchod koupil, ještě ani neměl v provozu zabezpečovací zařízení. Na Silvestra byl u své rodiny někde

v Queensu, domů přijel před chvílí, bydlel ve stejném domě nahoře, v prvním patře. Přijíždíme k obchodu před křižovatkou, prší čím dál více. To je počasí, to není dobré, povídá Frank, to nám asi Rocky moc nepomůže. Vystoupili jsme z auta na chodník, prošli pod policejní páskou a vešli dovnitř vyloupeného klenotnictví. Všude na zemi kolem bylo rozbité sklo z vitrín. Naproti pultu u stěny stáli dva detektivové a s nimi hubený snědý chlapík, tak třicátník, to byl asi ten Ital, majitel obchodu. Rozhazoval rukama a nadával, rozčiloval se a naříkal, není prý ani ještě pojištěný, co teď bude dělat a tak. Bylo mi jej upřímně líto, nejraději bych mu tu tašku s lupem nějak vrátil, pomyslel jsem si. Ale to jen tak nepůjde, uvidíme, zkusím něco vymyslet. Teď jsme tady ale pracovně, tak pojd' Rocky, hledej.

Rocky se pustil do očíhávání, obratně se přitom vyhýbal střepům rozbitého skla na podlaze. Jednu chvíli se zastavil, a zřejmě nasál nějaký pach, zaštekal a oběhl pult kolem a zastavil se u vypáčené pokladny. Tam opět chvíli čenichal, stoupl si na zadní a očíhával všechno kolem pokladny. Pak seskočil a s nosem až u podlahy si to namířil ven ze dveří obchodu. Strážník, co stál venku u dveří mi podával deštník, poděkoval jsem a šel pomalu za Rockym. Ten přeběhl ulici na druhou stranu a namířil si to za roh, kolem baptistického kostela do ulice, kde bydlela Annie. Poručík Frank Brown šel schovaný pod deštníkem hned za námi. Navzdory dešti a chladnému počasí jsem se začal potit. Vždyť nás Rocky zavede do bytu Annie, copak jsem ztratil rozum? Co teď, přece nezavedu poručíka do bytu a neukážu mu mrtvolu Carla zabaleného do koberce. Naštěstí se Rocky asi v půlce ulice zastavil, přešel z chodníku ke kraji vozovky, už chtěl přeběhnout na druhou stranu ulice k chodníku co vedl kolem bytu Annie, čichal a čichal, ale dál už nešel, ztratil stopu. To je smůla, ten prevít tady asi mněl zaparkované auto a odtud odjel i s lupem, povídá poručík. V duchu jsem Rockyho pochválil, nebýt toho deště, dopadlo by to úplně jinak, věděl jsem, že Rocky by nás jinak zavedl až do bytu Annie. Tak nic Micku, děkuji ti moc, pojd', hodím tě domů, určitě na tebe už přítelkyně čeká. Usmál jsem se, to není moje přítelkyně Franku, to je kamarádka a spolupracovnice mojí sestry Annie, ona bydlí na pár dní teď u mne. Dobrá, tak je obě pozdravuj. Vrátili jsme se zpátky, u obchodu jsem vrátil strážnímu deštník, poděkoval a rozloučil se s ostatními detektivy a policisty. Nasedl jsem s Rockym k poručíkovi do auta a on nás zavezl k našemu domu. Řekl jsem, že je mi to líto, že jsem mu tentokrát s Rockym nepomohl, on odpověděl, že co naděláme, počasí člověk neporučí. Rozloučili jsme se, policejní auto odjelo a já šel s Rockym nahoru do svého bytu.

Annie s Betty seděly v obývacím pokoji, povídaly si, popíjely whisky a kouřily. Vysvlékl jsem si kabát, vzal z koupelny starý ručník a trochu Rockyho osušil. Ten si lehl na svoje místo u okna a podřimoval. Sedl jsem si na pohovku vedle Betty, nalil si drink a zapálil cigaretu. Přemýšlel jsem, co dál, mám to Betty říci nebo raději ne. Betty Harrisová bydlela také sama, nedaleko od Annie, na Central Park West, kousek od rohu West 96th Street, ve velkém bytě, v prvním patře domu s krásným výhledem přímo do Central Parku. Byli jsme u Betty s Annie několikrát na návštěvě. Její velký byt jí nechali rodiče, když se přestěhovali do Miami na Floridě. Betty bylo tak jako

Annie, třicet šest let. Pracovaly spolu již asi deset let a velice si rozuměly, znaly se už od střední školy, jezdily spolu na výlety a na dovolené, chodily do kina a do divadla, prostě bezva kamarádky. Víím, že kdybych Betty řekl o tom, co se stalo, nikomu na světě by to neřekla, věřím jí jako své sestře Annie. Tak jsem o tom všem přemýšlel, náhle se ozvala Betty. Annie, teď jsem si vzpomněla, včera večer kolem půl desáté mi zvoní telefon, a hádej kdo to byl. Ten tvůj bývalý přítel, ten Carl Bricks, ten lump, co tě balamutil, že tě miluje a nakonec tě jen zneužíval a mlátil tě. Hrklo ve mně, až jsem se zakuckal, když jsem právě vdechl kouř do plic. Co chtěl, zeptala se Annie a očividně zrudla ve tváři, podívala se na mne, poznala, že to se mnou také trochu zamávalo. Já nevím, povídá Betty, jen se ptal po tobě, jak se máš, co budeš dělat, jestli půjdeš někam na Silvestra slavit, a tak. Řekla jsem mu, co je mu do toho a zavěsila jsem. Za chvíli telefon zvonil znovu, ale já už jsem to nezvedala. Podíval jsem se znovu na Annie, tuší snad něco, nebo se mi to jen zdá. Je jasné, že také přemýšlí, kdo jí to včera kolem desáté volal, není hloupá, musela by to být velká náhoda, když během dvaceti minut někdo volá její kamarádce a pak také jí. Musím jí a Betty říci pravdu, budeme jeden druhého potřebovat, abychom to zvládli.

Zapálil jsem si další cigaretu a nalil sobě i oběma děvčatům další drink. Teď mne dobře poslouchajte, řekl jsem a nahnul se blíže k oběma, jako kdyby nás někdo poslouchal. Ten Carl, co ti Betty včera večer volal, ten volal poté i do bytu Annie. Obě se na sebe podívaly a překvapeně pak na mne. Musíme to Betty říci, říkám a dívám se jak zareaguje Annie. Ta souhlasně přikývla, tak jsem začal povídat. Ten detektiv, co pro mne předtím přijel, vyšetřuje vloupání do klenotnictví na Amsterdam Avenue, kousek od bytu Annie. Byl jsem tam s Rockym a ten nás vedl po stopě směrem do ulice k bytu Annie, pak naštěstí ztratil stopu kvůli hustému dešti, naštěstí pro nás, jinak by nás zavedl až k tobě do bytu Annie. Obě seděly a trpělivě naslouchaly. Víš Betty, k Annie do bytu se po půlnoci někdo vloupal, chtěl Annie ublížit a ona ho zastřelila. Betty se chytla za ústa a tiše vykřikla, Annie začala potichu vzlykat a chytila Betty kolem ramen. Já už vím, že ten lupič byl Carl Bricks a hledal v bytě klíče od auta. Věděl, že má Annie ten zlovyk, že své auto občas nezamyká, a schoval si v kufru svůj lup, tašku s uloupenými klenoty. Poté si šel do bytu pro klíče, aby s autem odjel. Myslel si, že Annie není doma, ale když vyrazil dveře od bytu, viděl, že v obývacím pokoji hraje televize a byl schopen Annie omráčit nebo i zabít, aby si vzal co hledal a utekl. Jenže Annie byla připravená a když se na ni chystal vrhnout a praštit jí železnou tyčí, střelila po něm. Trefila ho přímo do srdce, v momentě bylo po něm. Pak jsem ještě vylíčil, jak jsem jej prohledal, zabalil do koberce a zamkl do koupelny. Všechny doklady a věci co mně po kapsách posbíral a vyhodil do kontejneru na odpadky cestou domů. Dopoledne jsem pak jel do bytu Annie pro její věci, dál už Betty víš.

No páni Annie, to sis tedy užila a ty Micku také. Samozřejmě jsem v tom s vámi, můžete se spolehnout, pomůžu vám, toho šmejda se nějak zbavíme. Nalili jsme si další drink a připili si jednak na Nový rok a také na naše spojenectví, teď jsou z nás spolupachatelé. Páni, nějak mi vyhládl, povídá Annie a Betty se přidala. Tak si

zajdeme někam na oběd, kousek odtud je dobrá italská restaurace Gennaro, je to na Amsterdam Avenue, nedaleko toho vyloupeného klenotnictví. Dopili jsme, Rockymu jsem dal čistou vodu a trochu psí konzervy do misky, oblékli jsme se a šli na novoroční oběd. Vyšli jsme z domu, už přestalo naštěstí pršet a chvilkami vysvitlo i mezi mraky sluníčko. Přešli křižovatku a dali se po West 87th Street až na Amsterdam Avenue, pak jsme zahrnuli vpravo a pokračovali asi deset minut až k té italské restauraci. Cestou jsme míjeli ten vyloupený obchod naproti baptistického kostela, žádné policejní pásky už tam nebyly, jen na dveřích visela cedule s ručně psaným nápisem DOČASNĚ MIMO PROVOZ. Chudák Marco Agostino, pomyslel jsem si, něco vymyslíme a ty klenoty ti vrátíme, ještě nevím jak, ale určitě si je nenecháme. Přišli jsme k restauraci a vešli dovnitř. Bylo tady poloprázdno, vybrali jsme si stůl u okna, v momentě tady byl číšník, podle vzhledu určitě Ital, objednali jsme si jídlo a pití, chvilku si jen tak povídali a popíjeli aperitiv. Jídlo nám za pár minut přinesli, dali jsme si všichni to stejné, italské těstoviny se sýrovou omáčkou, k tomu míchaný zeleninový salát. Annie s Betty si daly po obědě zmrzlinový pohár, já jsem si dal pivo Budweiser. Poseděli jsme asi hodinku a pak Annie zaplatila, trvala na tom, že nás pozvala, oblekli jsme se, vyšli z restaurace a vraceli se stejnou cestou zpátky k mému domu. Betty domů nepospíchala, řekli jsme jí ať jde s námi, že se doma domluvíme co a jak dále podnikneme.

Přišli jsme ke mně do bytu, Rocky už nás slyšel za dveřmi a vítal nás všechny, vrtěl ocasem, pak odběhl a lehl si zpátky na to své místečko u okna. Annie s Betty se posadily v obývacím pokoji, já jsem přinesl z lednice v kuchyni láhev whisky, pár skleniček a plechovku s džusem. Chvilku vás tady nechám, musím jít k počítači a něco zařídit. Sedl jsem do kuchyně, na stůl položil svůj laptop a napsal krátký vzkaz pro oloupeného majitele klenotnictví. Stálo tam jen:

Vážený pane Agostino, nějakou náhodou jsem se dostal k věcem, co patřily vám, vracím vám je tedy touto cestou. Jen mám jednu podmínku, necháte si to pro sebe, nikomu, ani policii o tom neřeknete. Váš přítel.

Poté jsem na druhou půlku listu napsal adresu, kde Marco Agostino bydlí. Papír jsem vytiskl, navlékl si rukavice a ustříhl tu část s adresou. Oba lístky pak vložil do průhledné fólie. Vzal jsem laptop a odložil jej zpátky na skříňku u okna, vedle tiskárny. Šel jsem do obývacího pokoje, sedl si na pohovku, a nalil sobě i děvčatům drink. Chvilku jsme jen tak seděli a popíjeli. Zapálil jsem si cigaretu a vyfoukl kouř někam nahoru ke stropu místnosti, najednou zde zavládlo hrozivé ticho. To nám ten nový rok pěkně začal, pokusil jsem se zavtipkovat, obě se usmály, ale moc do smíchu nám nikomu nebylo. Čeká nás ještě hodně nervů a sil, než tuhle záležitost vyřídíme tak, abychom z toho všichni vyvázli bez úhony. Tak poslouchejte obě, řekl jsem, myslím, že mám nějaký nápad, co bude dále. Zítra jdete spolu do práce, já k večeru zavezu Betty domů a dáme tu tašku s uloupenými věcmi z mého kufru do kufru jejího auta. Ráno pojeděš Betty do práce, autem zajedeš do dvora vaší firmy, tam kde vám vykládají objednané zboží. Navlékneš si rukavice, vezmeš z kufru auta tu tašku a spolu s Annie, která si také vezme rukavice, přendáte věci z tašky do

papírové krabice, do takové, v jaké vám vozí do obchodu knihy. Vložíte tam také tento list papíru, podal jsem Betty papír zabalený do fólie, na který jsem vytiskl krátký vzkaz pro Marca Agostiniho. Krabici zalepíte, nalepíte lístek s adresou a spolu se zásilkami, co každý den odesíláte svým zákazníkům, předáte doručovací službě. Ta balíček doručí na adresu toho oloupeného klenotníka, Marco Agostino, Amsterdam Avenue 652. Nebude to nic neobvyklého, často odesíláte knihy pro zákazníky v takových balíčcích, jen tam prostě tentokrát nebude odesílatel, a na té krabici nesmí být také žádné jiné nálepky a nápisy, jen ta adresa k doručení. Pak si zajedete autem někam směrem do centra a cestou se někde zbavíte té tašky, vhodíte ji nenápadně do nějakého kontejneru u parkoviště, to je jedno kde, jsou jich tady v okolí desítky. Nezapomeňte ale, že všechno musíte dělat v rukavicích. Tady jsem vám jich několik párů připravil, řekl jsem a vytáhl z kapsy balíček s tenkými elastickými rukavicemi.

Dobrá, povídá Betty, ale co ty Micku, kdo ti pomůže s tím balíkem? Jo, přidala se Annie, my bychom ti chtěly také nějak pomoci. Já vím, odvětil jsem, musí to ale být dneska, je svátek, spousta lidí jsou ještě mimo město, zítra už to tak jednoduché nebude. Dobrá tedy, tak pojedeme všichni spolu, nejdříve zajedeme k Betty a přeložíme tu tašku do jejího auta, poté pojedeme k bytu Annie, vy budete hlídat a já přenesu tělo Carla v koberci do svého Jeepu. Musím sklopit přední sedadlo a půlku zadního, aby se tam dvoumetrový koberec vešel. Je výhodou, že auto má zatmavená okna a není dovnitř vidět. Zpátky k mému bytu půjdete pěšky, a počkáte tam na mne, já pak zavezu Betty domů. Ten koberec s mrtvolou zavezu za město, napadlo mě jedno místo, je to velká skládka odpadů, skoro na konci Amsterdam Avenue, před mostem George Washingtona, co vede do New Jersey. Nedávno jsme tam s Rockym hledali s policií jednu pohřešovanou ženu. Budu muset být velice opatrný, je tam hlídač, je to takový starý pán, senior, naštěstí si občas rád přihne a pak usne, když jsme tam tehdy byli s poručíkem Brownem a dvěma detektivy z oddělení, museli jsme jej budít. Myslím, že to může vyjít, řekl jsem. Annie s Betty zvědavě poslouchaly, a nakonec souhlasně pokyvovaly. Bylo něco po čtvrté hodině odpoledne, ještě tak hodinku a začne se pomalu stmívat. Vstal jsem a nahlédl z okna ven na ulici, jindy celkem rušné místo se zdálo být dneska klidné, navíc se začala nad městem tvořit bílá mlha. Snad nám štěstí bude přát i nadále, pomyslel jsem si, a zapálil si další cigaretu. Drink už si žádný nedám, pojedu autem, a co kdybych se připlétl do nějaké bouračky, nestojí to za to. Annie s Betty si ale nalili další drink, prý na kuráž. Stejně jsou statečné, pomyslel jsem si. Jen sedte, povídám, vezmu Rockyho chvílku ven vyvenčit a omrknu to, jak to tam vypadá. Obě pokývaly na souhlas. Oblékl jsem si kabát, vzal Rockyho, připnul mu vodítko, a vyšli jsme ven z bytu.

Seběhli jsme po schodech dolů a vykročili hlavním vchodem na ulici. Přešli jsme pár bloků po Columbus Avenue směrem k bytu Annie, sem tam projelo nějaké auto, většinou žluté taxi, co rozváželo zákazníky z restaurací a barů domů, pár lidí také prošlo kolem nás po hlavní ulici. V postranních ulicích mezi bloky domů bylo však

úplně liduprázdno, navíc kvůli tvořící se mlze nebylo vidět dále než na deset, patnáct metrů. Bude to dobré, pomyslel jsem si, k večeru se ještě ochladí, a každý bude raději doma v teple, než aby chodil venku po ulicích. Také v té West 92nd Street bylo liduprázdno, pokud jsem viděl v té mlze, jen od hlavního vjezdu z Champion Parking svítil velký neonový nápis a sem tam vyjelo z toho podzemního parkoviště nějaké auto, jinak nic. Zvládneme to, pomyslel jsem si, otočili jsme se s Rockym, a vraceli se zpátky kolem těch pěti bloků k našemu domu. Cestou zpátky jsme opět potkali jen pár chodců, dvojice, co se vracely z návštěvy u známých, partičku mladých lidí, co měli na sobě ještě konfety a třpytky z půlnoční oslavy, a také pár pejskařů jako já, co vyšli vyvenčit své mazlíčky. Přicházeli jsme k našemu domu, Rocky najednou začal čenichat kolem mého auta, větřil a táhl mně i s vodičkem dozadu ke dveřím od kufru. Tam se zastavil a párkrát zaštěkal. Je fakt dobrý, pomyslel jsem si, od rána kdy očichal stopy toho lupiče, cítí tu jeho tašku v kufru mého auta. Pojd' Rocky, nech to být, řekl jsem a přitáhl jej za vodičko k sobě. Jako by rozuměl, šel ke mně a spolu jsme vešli do domu, po schodech nahoru k mému bytu. Odemkl jsem, otevřel dveře a odepnul Rockymu vodičko. Rozběhl se do obývacího pokoje a vítal se s Annie a Betty, jak by jim chtěl něco říct, pochlubit se, co právě venku našel v mém autě. Zavřel jsem dveře, sundal si kabát, pověsil ho na věšák v chodbě u dveří, a šel za děvčaty do pokoje. Bude to dobré, povídám, venku je klid, navíc se valí od vody mlha, ochladilo se, zvládneme to.

Annie a Betty už byly netrpělivé a bylo vidět, že si na kuráž připíjely celkem dost, láhev whisky byla téměř prázdná. Ale ani se jim nedivím, nikdy nic takového nezažily, na obyčejného člověka je toho docela dost. Sedl jsem si na chvíli na pohovku vedle Betty, vzal ji i Annie za ruku a utěšoval je, že nám to vyjde, když budeme opatrní a uděláme to tak, jak jsme si naplánovali. Vstal jsem a řekl, tak tedy jdeme na to. Betty s Annie se zvedly a šly z pokoje za mnou. Rocky jen zvedl hlavu z předstíraného spánku, klid Rocky, zůstaneš tady, povídám. Jako by rozuměl, položil hlavu zpátky na zem, zvědavýma očima nás ale dál pozoroval, dokud jsme nezmizeli ze dveří na chodbě. Sundal jsem z věšáku svůj kabát a oblékl se. Podal jsem také Betty a Annie jejich kabáty a pomohl je obléci. Obě si vzaly své kabelky, otevřel jsem dveře od bytu a vyšli jsme ven na chodbu, zavřel jsem a zamkl, sešli jsme po schodech dolů do přízemí. Hlavním vchodem jsme vykročili na ulici, k mému Jeepu. Nasedli jsme, Annie vedle mne, Betty dozadu za Annie. Nastartoval jsem a rozjel se ke křižovatce, zahnul vpravo a na další křižovatce zabočil do West 88th Street a jel až na hlavní Central Park West, kde jsem zahnul vlevo a jel až před dům, kde bydlela Betty. Před domem jsem zastavil vpravo u chodníku a vystoupil z vozu. Betty vystoupila také a přešla ke svému autu, co stálo kousek před námi. Byla to tmavá zelená Toyota Corolla. Betty odemkla a otevřela kufr, já jsem otevřel kufr svého Jeepu, nasadil si rukavice, vzal tašku s lupem, zavřel dveře a přenesl tašku do kufru auta Betty. Betty do tašky vložila ještě balíček s rukavicemi a fólii s papíry, co jsem jí dal doma. Pak zavřela kufr u auta a zamkla. Přešli jsme k mému vozu a nasedli. Vyjeli jsme od chodníku a jeli na křižovatku, kde jsme zahnuli vlevo do West 96th Street. Celou ulici jsme projeli, přes křižovatku s Columbus Avenue až na Amsterdam Avenue, poté

zabočili vlevo a pokračovali až ke křižovatce s ulicí West 92nd Street, zde jsme odbočili vlevo a pokračovali pomalu až k domu, kde bydlela Annie. Zaparkoval jsem vlevo u chodníku, přímo naproti vchodu do bytu, těsně před bílým Golfem Annie. Chvilku jsme seděli v autě a pozorovali okolí. Zdálo se, že je tady naprostý klid, žádní chodci, okna v domě potemnělá, jen kousek za námi, vpravo na druhé straně ulice svítil neonový nápis od Champion Parking. Ale i zde byl klid, žádné auto nevjíždělo ani nevjíždělo z podzemních garáží. Navíc se pěkně ochladilo a mlha byla čím dál hustější.

Tak dobrá, jdeme na to, řekl jsem a kývl na Annie a Betty. Vystoupili jsme z vozu, Betty šla kousek směrem k podzemnímu parkovišti, Annie šla na druhou stranu, ke křižovatce s Columbus Avenue. Popošli jen tak deset, patnáct metrů, jen tak, abychom na sebe v mlze stále viděli. Já jsem sklopil sedadlo spolujezdce a také pravou třetinu zadního sedadla. Poté jsem otevřel dveře od kufru a zhasl světlo, co kufr osvětlovalo. Chvilku jsem zase počkal a naslouchal, nic neobvyklého jsem neviděl ani neslyšel. Domluvili jsme se, pokud by nastal nějaký problém, objevila se například policejní hlídka nebo kolemjdoucí, začne jedna na druhou volat jménem, jako že se ztratily jedna druhé v mlze, nebo tak, a přejít na druhou stranu ulice, prostě odvést pozornost od bytu Annie, nic originálního to nebylo, ale alespoň nějaký signál v nouzi. Ještě jsem dal Annie a Betty znamení, že jdu do bytu. Obě ukázaly prsty na ruce O.K., vykročil jsem tedy k bytu Annie. Opatrně otevřel dveře a naslouchal, nic neobvyklého, přešel jsem chodbou ke koupelně, vytáhl z kapsy klíč a odemkl dveře. Bylo tady celkem šero, ale po paměti jsem se dobře orientoval, otevřel dveře a nohou nahmatat koberec, ve kterém už nějakou dobu odpočíval Carl Bricks. Sehnul jsem se a uchopil ten balík oběma rukama a nadzvedl jej z podlahy. Přenesl jsem jej do chodby, dveře od koupelny zase zavřel, zamkl a klíč schoval zpátky do kapsy kabátu. Vyšel jsem dveřmi bytu ven na ulici a kývl na Annie a na druhé straně na Betty, jestli je všechno v pořádku. Obě ukázaly opět gestem ruky, že je vše O.K. Vrátil jsem se do chodby, zvedl koberec a nesl jej ven ke svému Jeepu. Těch pár vteřin se mi zdálo nekonečných, navzdory klesající venkovní teplotě jsem se během té chvilky pořádně zapotil. Carl Bricks i s kobercem mohl vážit tak něco přes sedmdesát pět kilo, ale i tak, než jsem jej přenesl k autu a rychle nasoukal zezadu do kufru až na sklopené přední sedadlo, dalo mi to zabrat. Konečně je v autě, zavřel jsem dveře od kufru a auto zamkl.

Vrátil jsem se zpátky ke dveřím bytu Annie, zavřel dveře tak, aby nebylo na první pohled poznat, že nejsou v pořádku, že nejsou zamčené. Zítra ráno zavolám zámečníka a nechám zámek vyměnit a dveře opravit. Kývl jsem na Annie a Betty, ať jdou ke mně. Obě přišly a navzájem jsme se objali, že to nejtěžší snad máme za sebou. Pochválil jsem obě za dobrou práci, pak jsem jim dal klíče od mého bytu, ať jdou klidně zpátky a počkají tam na mne. Rozloučili jsme se, ony šly po chodníku ke křižovatce, na rohu zahrnuly vpravo na Columbus Avenue. Já jsem odemkl Jeepa, nasedl a nastartoval. Rozjel jsem se od chodníku do ulice, na křižovatce odbočil vpravo na Columbus Avenue, na další zahrnul do West 91st Street a po ní jel až na

Amsterdam Avenue, kde jsem zabočil vpravo. Annie s Betty už jsem nezahlédl, asi pospíchaly do tepla mého bytu. Venku se pořádně ochladilo, teploměr v autě ukazoval pouze 2 stupně nad nulou. Mlha byla čím dál hustější a na čelním skle auta začínala tvořit námrazu. Jel jsem po Amsterdam Avenue asi 4 kilometry, až nakonec, tam, kde začíná Fort George Avenue. Tady jsme nedávno hledali a našli s policejními detektivy v čele s poručíkem Frankem Brownem jednu pohřešovanou ženu. Zasluhou mého psa Rockyho jsme ji našli. Policie měla podezření na jejího manžela, ten pracoval tady blízko v Campusu George Washingtona jako správce, blízko té skládky odpadů. Jeho žena měla mladého milence, on to zjistil, podle sousedů se často hádali, ona nakonec zmizela. Všichni si mysleli, že prchla někam s tím svým milencem, jenže ten nikam nezmizel. Poskytl ale důležité informace a pomocí pachových stop oblečení zmizelé se nakonec podařilo ji vypátrat, a usvědčit jejího manžela z vraždy. Udělal prostě velkou chybu, nezahrabal tělo dostatečně hluboko, navíc to udělal v pátek večer a vývoz kontejnerů a kuka vozů se provádí vždy až po víkendu, nebo po svátku, první pracovní den. Kdyby počkal do neděle, v pondělí by mohlo být tělo zavezeno tunami odpadů a nikdy by jej nikdo, ani můj skvělý Rocky, nenašel.

Právě jsem přijel k velké bráně do areálu skládky, kupodivu byla otevřena. Strážný zřejmě počítal s tím, že bude nejspíš spát a nebudou jej muset budit řidiči kuka vozů, až sem začnou brzy po páté hodině ráno vyvážet odpadky. Zastavil jsem kousek od vjezdu, vypnul motor a zhasnul světla. Z nedaleké budovy, kde jsme nedávno s poručíkem Brownem budili strážného, svítilo modře do mlhavého večera jedno jediné okno. Vystoupil jsem z vozu, zavřel dveře a zamkl. Pomalu jsem kráčet směrem k budově strážného, obloukem obešel malé prostranství a vrátil se kolem zdi budovy k osvětlenému oknu. Koutkem okna jsem opatrně nahlédl do místnosti. Strážný samozřejmě spal. Na skříňce v rohu hrála televize, na stole stála skoro prázdná láhev od whisky, sklenička a šálek od kávy. Vedle ještě talíř s nějakým nedojedeným jídlem, kus chleba a nůž. Strážný spal na židli u stolu, hlasité chrápání bylo slyšet až ven. Tak ten asi vůbec neví, že je už Nový rok, vypadá to, že takhle tady sedí už od včerejšího večera, od Silvestra. Je to dobré, pomyslel jsem si a vracel se pomalu ke svému autu. Odemkl jsem, otevřel dveře, nasedl a potichu dveře zavřel. Nastartoval jsem, světla jsem nezapínal, vjel jsem hlavní bránou do objektu, asi 200 metrů jsem pokračoval na kraj skládky, tak jak jsem si to pamatoval, když jsem tady byl s policií. Zastavil jsem, vystoupil z vozu, motor jsem nechal běžet. Otevřel jsem dveře od kufru a vytáhl koberec s mrtvolou Carla Brickse, nadzvedl jsem ten balík, vložil si ho na rameno a popošel asi deset metrů ke kraji skládky. Poté jsem koberec shodil ze strmého srázu dolů. Svlékl jsem si rukavice a vhodil je opačným směrem než koberec. Tak, to by bylo, pomyslel jsem si

Vrátil jsem se k autu, nasedl a dal obě sedadla do původní polohy. Pomalu jsem se rozjel směrem k hlavnímu vjezdu. Vpravo jsem v husté mlze zahlédl svítící okno od místnosti strážného. Sem tam světlo zablikalo modrou barvou televizní obrazovky, jinak se nedělo vůbec nic. Strážný spal v klidu dál. Carl Bricks už byl také na svém

místě. Zítra ráno jej přikryjí tuny odpadu. No co, dostal to, co si zasloužil, na světě je o jednoho darebáka méně, moje sestra Annie i Betty budou v klidu spát, Marco Agostino dostane zpátky svoje zboží a peníze. Já budu mít sice trochu černé svědomí, ale spravedlnost je někdy taková. Nejsem a ani nechci být nikoho soudcem, ale někdy té spravedlnosti musíme trochu pomoci. Vyjel jsem zpátky na ulici a rozsvítil světla. Pomalu jsem se vracel po Amsterdam Avenue zpátky, na West 104th Street jsem odbočil vlevo a přešel ji až na křižovatku s Columbus Avenue. Pak už jsem pokračoval až ke svému domu na West 87th Street. Zastavil jsem u chodníku před domem, vystoupil z auta, zavřel a zamknul dveře. Šel jsem k domu, odemkl druhým klíčem, co jsem měl spolu na klíčence s klíčky od auta, vyšel po schodech nahoru a zazvonil u dveří. Rocky zaštěkal, Annie mi přišla otevřít, Betty v závěsu za ní, Rocky se lísal, očichával mne, asi zase ucítil ten známý pach, co nasál v klenotnictví Marca Agostiniho. Pohladil jsem Rockyho a ukázal na dveře do obývacího pokoje, věděl, co to znamená a odběhl zpátky ke svému pelišku. Zavřel jsem za sebou dveře, vysvlékl si kabát a pověsil jej na věšák. Poté jsem obě, Annie i Betty objal. Obě měly v očích slzičky dojetí a radosti zároveň.

Máme to za sebou, řekl jsem. Obě mi děkovaly, že jsem to všechno naplánoval a vyšlo to. Řekl jsem, že pro někoho cizího bych tak nikdy neriskoval, udělal jsem to pro svoji sestru, a ty Betty jsi nám také moc pomohla. Jestli nyní chceš, zavezu tě domů, ale klidně tady můžeš zůstat s Annie, můžete spát v ložnici. Ráno pojeděš s Annie k tobě, vezmeš si své auto a spolu pojedete do práce. Zařídíte vše tak, jak jsme se domluvili. Betty řekla dobrá, Annie byla také ráda, že si ještě můžou spolu popovídat. Já jsem si sedl na pohovku do obývacího pokoje, nalil si drink z nové lahve whisky, co mi přinesla z lednice Betty, zapálil jsem si cigaretu a uvolnil se. Annie navrhla, že si dáme kávu, a s Betty připraví něco malého k večeři. Zavřel jsem oči, asi jsem vypadal jako Rocky, když předstírá, že spí. Vychutnával jsem si whisky a cigaretu. Za chvíli jsem ucítil vůni dobré turecké kávy, kterou mi přinesla z kuchyně Betty. Poděkoval jsem a dál odpočíval, na nic už jsem nemyslel. Bylo sotva sedm hodin večer, mně se už chtělo docela spát. Skoro jsem usnul a už se mi začalo něco i zdát, škuibl jsem s sebou, až se lekl i Rocky. Cigareta mi skoro vypadla z ruky, zahasil jsem ji a napil se kávy, snad mne to trochu probere. Vypil jsem ten šálek kávy tak, jak ji mám rád, ještě pořádně horkou. Opravdu mne to probralo, dal jsem si další drink a nalil také Annie a Betty. Ty přišly za moment do pokoje a přinesly velký obložený talíř se vším možným, salám, šunka, sýr, zelenina, nakrájená vařená vejce, k tomu toastový chléb. Ani jsem nevěděl, co všechno mám v lednici. Vonělo to nádherně, seděli jsme všichni spolu na pohovce a pojídali. Rocky dostal také kousek salámu a šunky, také si zaslouží něco jiného než pořád ty svoje konzervy. Pojedli jsme, pak si povídali, popíjeli whisky a kouřili. Na to, co jsme prožili od dnešního rána, už jsme si ani nevzpomněli. Pustili jsme si televizi a sledovali novoroční program. Kolem jedenácté hodiny se Annie s Betty šly umýt a převléci, že půjdou už spát. Já jsem se také osprchoval a převlékl. Vypnul televizi a uleh na pohovku. Také jsem byl už celkem ospalý. Za chvíli jsem usnul.

Ráno jsem se vzbudil před sedmou, Annie a Betty už byly pryč, v kuchyni na stole jsem měl připravenou snídani, pár toastů, v konvici voněla čerstvá káva. Nalil jsem si šálek a posnídal. Převlékl jsem se, nalil si ještě jeden šálek kávy a popíjel. Pak jsem zavolal známému zámečníkovi, panu Adamsovi, sdělil mu adresu bytu Annie a zadal mu zakázku, co má spravit. Klíče od nového zámku ať přiveze na moji adresu, že tu zakázku s ním vyrovnám. Sotva jsem telefon odložil a napil se kávy, telefon zazvonil. Zvednu sluchátko a říkám prosím, na druhém konci se ozve mužský hlas, pane Jonesi, tady je Mathew Bricks, chtěl bych, abyste mi pomohl najít mého bratra. Bydlí v Queensu, předvčerem zmizel, naposled jej viděli někde na Manhattanu, prý jede navštívit svoji známou, nějakou Annie. Jmenuje se Carl Bricks. Polkl jsem naprázdno a málem zavěsil. Nadechl jsem se a už klidným hlasem řekl, dobrá pane Bricksi, podívám se na to. Můžeme se někde sejít?, budu potřebovat nějakou fotografii vašeho bratra a popis oblečení, co měl naposled na sobě. Dobrá, odvětil, co navrhuje?, já vezmu nějakou fotku Carla a odpoledne bychom se mohli sejít. Můžeme se tedy setkat odpoledne ve tři v té italské restauraci na Amsterdam Avenue, jmenuje se Gennaro, víte, kde to je?, ptám se. Ano, znám to tam, tak dobrá, ve tři odpoledne tam budu, odpověděl a zavěsil. Bylo po půl deváté, když znovu zvoní telefon. Zvednu to a než stačím něco říci, poznávám hlas Annie. Ahoj Micku, jen volám, že je všechno v pořádku, všechno jsme s Betty zařídily tak, jak jsme se domluvili, zboží ráno převzal přepravce a to ostatní je také zařízené, jsme teď s Betty v práci, ostatní si povíme později. Řekl jsem, že jsem rád, že to všechno vyšlo, pak jsem Annie oznámil, že jsem nechal opravit zámek od dveří, pro klíče ať se pak staví tady, u mne v bytě. Odpoledne musím pracovně pryč, náhradní klíče přece máš. Annie poděkovala, ještě vyřídila pozdrav od Betty, já ji také nechal pozdravovat, a zavěsil jsem. O rozhovoru s Mathew Bricksem jsem schválně neřekl ani slovo, chci, aby to bylo vše jako vyřízené, aby Annie ani Betty neměly již žádné starosti.

Nějak to budu muset s tím bratrem Carla Brickse vyřídit, ještě nevím jak, snad na něco přijdu. Na jedné straně jsem rád, že se obrátil na soukromého detektiva a ne na policii, ale asi věděl, proč. Carl byl beztak kvůli svým průšvihům nějakou dobu v hledáčku policie, kdo ví, co měl všechno za sebou a co ještě plánoval. Moment, co když v té vloupačce jeli se svým bratrem spolu a on něco ví nebo tuší? To by nebylo dobré, zvláště pro Annie ne. Co když to měli všechno naplánované spolu a on čekal jen, až Carl přijede s lupem a autem Annie, a spolu pak prchnou někam pryč. Čekal, ale nedočkal se, na policii jít hned nemohl, pátrání po pohřešovaných se vyhledává až po 48 hodinách od nahlášení zmizelého. Myslím, že mu nejde ani tak o bratra, jako o to, co měl Carl přivést. Tak jsem o tom přemýšlel, probíral to ze všech stran, vzápětí jsem tuto možnost zamítl. Kdyby to klenotnictví udělali spolu, byly by tam stopy také Carlova bratra, ledažeby jen hlídal venku na ulici, to by zase šel s Carlem také k bytu Annie. Ne, Carl to provedl sám a bratrovi ani nic neřekl. Uvidím, setkám se s Mathewem jakoby nic, a zjistím všechno, co ví, pak se rozhodnu, co dál. Zapálil jsem si cigaretu a sedl si v obývacím pokoji na pohovku. Rocky spokojeně ležel na svém místě pod oknem, občas mrkl očima a podíval se, co se kolem děje. Nic se nedělo, zavřel tedy oči a pokračoval v předstíraném spánku dál.

Sedím, kouřím a přemýšlím, vtom někdo zazvoní u dveří mého bytu. Vstanu a jdu otevřít, Rocky vyskočil a hrnul se ke dveřím, pohybem ruky jsem mu ukázal na jeho místečko, pochopil a vrátil se zpátky, neleh si ale, sedl si a zvědavě pozoroval, co se bude dít. Otvírám dveře, to je ten zámečník, pan Adams, přinesl mi klíče od nového zámku z bytu Annie. Dobrý den pane Jonesi, všechno je spravené, tady máte klíče, řekl a podává mi klíče. Poděkoval jsem, vzal klíče a položil je na skříňku vedle věšáku. Vyřídím to s vámi, pane Adamsi, povídám a vytahuji z kapsy kabátu peněženku, ale pojdte na chvíli dále, posaďte se, udělám vám kávu nebo čaj, jestli chcete. Nabídl bych vám drink, ale jste asi autem, tak vás nebudu pokoušet, povídám se smíchem. Děkuji mockrát pane Jonesi, rád bych poseděl, ale čeká mne ještě dneska spousta práce, to víte, při takových oslavách se to rozbíjí jedna radost. Chápu, řekl jsem, tak kolik vám dlužím za ten zámeček a opravu, ptám se. Pan Adams mi podává papírek s nějakým ručně psaným výpočtem, součet byl 8 dolarů a padesát centů. Podal jsem mu z peněženky desetidolarovku a řekl, že to je v pořádku. Pan Adams poděkoval, málem se klaněl a couval ke dveřím. Poděkoval jsem také, otevřel dveře a vyprovodil jej na chodbu. Rozloučili jsme se, vrátil jsem se do bytu a zavřel za sebou dveře. Rocky mi běžel naproti a lísal se kolem nohou. Já vím, povídám mu, dneska jsme ještě nebyli venku, tak pojd', půjdeme se projít. Oblékl jsem si kabát, Rockymu připnul vodítko a vyšli jsme z bytu, po schodech dolů, a vykročili ven, na ulici. Zase mne táhl první k mému autu a čmuchar vzadu u kufru. No tedy, ty máš čich Rocky, asi budu muset zajet do autoumyvárny a nechat vyčistit i vnitřek vozu. Člověk nikdy neví, raději se zavčas zbavit všech stop po tom mrtvém Carlovi zabaleném v koberci. Koberec, vzpomněl jsem si, měl bych koupit Annie nový koberec do předsíně, ten její leží s Carlem teď někde pod hromadou odpadků. Odpoledne, než pojedu za tím Mathewem, stavím se po cestě v prodejně koberců, je také blízko té italské restaurace, vyberu tam a objednáám pro Annie nějaký hezký koberec.

Teď jdeme s Rockym chodníkem po Columbus Avenue na sever, obcházíme pár bloků, na chvíli se zastavíme v malém parčíku, Rocky se proběhne kolem opuštěných laviček, za půl hodinky se vracíme stejnou cestou zpátky domů. Rocky se proběhl, u domu samozřejmě nezapomněl na kufr mého auta a táhl mne kolem něj. Přitáhl jsem jej za vodítko a nasměroval ke dveřím domu, vešli jsme dovnitř a po schodech nahoru do mého bytu. Dal jsem Rockymu do misky čerstvou vodu a do vedlejší nasypal hromádku jeho oblíbených psích granulí. Pustil se do toho, za chvíli byla miska prázdná. Šel jsem do kuchyně, že si připravím také něco k jídlu, ale neměl jsem ani hlad ani chuť na nic, nalil jsem si jen trochu kávy a vzal si jen suchý plátek toastového chleba. Dám si něco třeba až odpoledne, v té italské restauraci, kde se mám sejít s tím bratrem Carla Brickse. Sedl jsem si v kuchyni, na stůl položil svůj laptop, že vyřídím pár věcí ohledně mojí práce, přečtu si poštu a tak. Asi hodinku a půl jsem se věnoval práci, dával dohromady nějaké fotografie a dokumenty k mým posledním případům, odesílal poštu a vyřizoval nějaké vzkazy. Mezitím popíjel kávu a pokuřoval. Kolem druhé hodiny jsem skončil, vytiskl, co jsem potřeboval a odložil laptop zpátky na skříňku vedle tiskárny. Oblékl jsem se,

Rockymu pokynul, aby zůstal doma, a vyšel z bytu, po schodech ven z domu, ke svému autu. Vyjel jsem a přešel křižovátku směrem na Amsterdam Avenue, tam zahrnul vpravo a pokračoval dále na sever. Minul jsem sotva tři bloky a zastavil u obchodu s koberci. Vešel jsem dovnitř, vybral takový, co se mi líbil a líbil by se určitě i Annie, zaplatil jej a uvedl adresu, na kterou jej mají doručit.

Zrovna vycházím z obchodu, kolem se po ulici řítí nějaký blázen v Mercedesu, za ním jedou dva policejní vozy, blikají a houkají. Po obou stranách ulice zastavují auta, chodci na chodnících se otáčejí, co se to děje. Nasedl jsem do svého Jeepu a rozjel se směrem, kterým zmizela ta policejní auta. Jedu pár set metrů, právě projíždím kolem klenotnictví Marca Agostina, za výkladem obchodu jsem zahlédl něco, co mne docela překvapilo. Viselo tam z červeného papíru vystřižené velké srdce a v něm bílý nápis, DĚKUJI, KAMARÁDE. Nikdo na světě jistě netuší, co to znamená, jenom Marco Agostino, já, Annie a Betty. Není zač, pomyslel jsem si, užij si to, kamaráde. Jedu dále k italské restauraci Gennaro a chystám se zaparkovat na parkovišti. Zahrnul jsem do ulice k parkovišti, najednou vidím, několik policejních vozů zablokovalo cestu tomu Mercedesu, co jim prve ujížděl po hlavní ulici. Zaparkoval jsem na parkovišti a vystoupil z auta. Šel jsem blíže k místu, kde stály ještě blikající policejní vozy, abych se podíval, co se děje. Na zemi leží mrtvý chlápek, asi pětatřicátník, nad ním se sklání můj známý detektiv, poručík Frank Brown, a vytahuje mu z kapsy bundy doklady. Vedle těla leží na zemi pistole a pár prázdných nábojnic. Poručík se zvedá a přechází ke svému vozu, zaparkovanému nedaleko mne. Ahoj Micku, co ty tady?, povídá, když mne spatří. Ahoj Franku, ale náhodou jsem jel tady do Gennaro na oběd, a vidím, že máš zase práci. To mám, představ si, hlídka zaregistrovala na ulici dlouho hledané kradené auto, tak jej pronásleduje a ejhle, kdo jej neřídí – rovněž dlouho hledaný pachatel. Ještě se bránil a střílel po policistech, když jej zablokovali a chtěli zatknout. Tak to dostal a má to za sebou.

Odjakživa zastávám názor, že většina problémů se časem vyřeší sama. Tohle je jeden z těch případů. A kdo to vůbec je, ten mrtvý, ptám se poručíka. Ten říká, je to nějaký Mathew Bricks, bydlí v Queensu, a se svým bratrem Carlem byli vyhlášená dvojka, podvody, krádeže, vloupačky do bytů a tak, ale vyložení amatéři. Mimochodem, ten jeho bratr Carl také někam zmizel, jako by se po něm slehla zem. Poručík nasedá do svého auta a říká, tak zase někdy, Micku, měj se, zavírá dveře a auto se rozjíždí z parkoviště. Kývnu rukou na pozdrav a vracím se ke svému autu, na jídlo dneska nemám ani pomyšlení. Tak to bychom měli, vyřešeno, říkám si v duchu sám pro sebe. Po Carlovi se neslehla zem, ale pořádná halda odpadků, a tenhle Mathew co jej hledal, jel na schůzku se mnou, ale to detektiv, poručík Frank Brown ani netuší. Nasedám do svého Jeepa a pomalu jedu ke svému domovu, je půl čtvrté odpoledne, druhého ledna, je krásný den ve městě New York City.

Většina problémů se časem vyřeší sama...